

Georgiana Vâju

*Nu te împiedica de mine,
te implor!*

Vol. 1

QUANTUM
PUBLISHERS

Motto: *„Eu unul, cred că o carte trebuie să fie realmente o rană. Să răscolească într-un fel sau altul viața cititorului.”*

Emil Cioran

În loc de prefață

Cititorule, în paginile ce urmează vei găsi o fărâamă de viață. Nu este povestea mea, dacă la asta te gândești. Este, în schimb, presărată cu părți consistente din mine.

Este o formă de introspecție, despre bine și rău, despre aici și acum, despre oameni și întâmplări, despre iubiri, sentimente, profunzimi și taine ale sufletului.

Mare parte din carte am scris-o cu inima, creierul a pândit undeva în planul doi.

Cu siguranță că mulți vă veți regăsi printre rândurile mele. Așa este și firesc. Pentru că am scris despre oameni, nu despre himere. Am scris rânduri care să miște sufletul, să-l zdruncine, să aibă impact asupra cititorului, fie el înrăit sau de ocazie.

Vreau să vă spun că atunci când începi să scrii o carte este ca și când ai trăi două vieți simultan. Acum ești tu, omul cu grijile, cu probleme și cu bucuriile reale, iar în secunda când te apuci de scris ești deja personajul tău și ai trecut în cealaltă viață. Viețile astea, la un moment dat, se suprapun și te pierzi prin ele, atunci devii și personaj și povestitor, o misiune destul de grea, dar și plăcută.

Viețile mele au durat cinci ani. În timpul asta am vrut să renunț la scris de mii de ori. De tot atâtea ori m-am și

reapucat. Au fost momente când mi-a lipsit inspirația, sau când ceea ce am scris mi s-a părut ori prea banal, ori prea greu de rumegat. M-am aplecat la fiecare adiere de vânt, altelei am avut o încredere ne bună în mine.

Vă mulțumesc pentru această inspirație vouă, tuturor. Mulțumesc în special celor care mă cunoașteți personal, celor care mi-ați încredințat din tainele voastre, celor care m-ați inspirat, m-ați susținut și m-ați obligat să mai cobor din vis, să trăiesc în real cu voi.

Mulțumesc editurii și oamenilor care au făcut posibil ca această carte să ajungă palpabilă.

Sunt foarte fericită că am reușit să împart cu voi rândurile scrise de mine.

Și țineți minte, oricât de tare v-a plăcut o carte, v-a sensibilizat și v-a inspirat, totuși, „cărțile nu conțin viață. Ele conțin doar cenușa ei.” (M. Yourcenar).

Atât. Lectură plăcută!

Autoarea

„Suntem responsabili pentru cei pe care i-am făcut să ne iubească.”

S. Baștovoii

Capitolul 1

1 inbox

... și-mi pregătesc cuvintele grijuliu înainte să-ți scriu, să nu cumva să te dezamăgesc. Știu cât ești de pretențioasă când vine vorba de asta, și îmi scriu frazele în minte, și îți anticipez răspunsurile (asta e cel mai obositor, să știi). Și toate astea cam două-trei zile înainte, timp în care îți văd avatarul online, eu stau pe invizibil (ai ghicit) și de acolo din ascunzișul meu, te pândesc. Dacă mă mănâncă pielea să-mi trec avatarul online și-mi scrii ceva, sunt terminat. După „bună” al tău, m-am blocat. Și mă fac că am treabă, că nu am chef de tine sau de nimeni, că nu-mi pasă sau că îmi ești indiferentă. Și așa indiferentă cum îmi ești dau o fugă să văd dacă ești acasă, îți văd lumina aprinsă, îți văd mașina parcată, și acum, asigurat că totul e în regulă, mă întorc în fața laptopului, hotărât să vorbesc cu tine. Și tu ești away, sau busy sau nu mai ești deloc. Îți trimit două vorbe banale drept răspuns și apoi, gata. Ți-am răspuns, îmi zic. După care încep iar monologul meu interior sau construiesc dialogul în minte. Îmi pregătesc discursul, îți anticipez răspunsul, ceea ce e greu cu dispoziția ta schimbătoare, cu arta ta de a aranja cuvintele în favoarea ta, de a le da sensuri.

Hai, că pe asta ți-l trimit. Fie ce o fi!

... era în draft... by the way... :)

Mi-a plăcut! Drăguț, sensibil, și chiar ai făcut bine că mi l-ai trimis, am putut să descopăr sensibilitatea pe care o ții bine ascunsă de privirile mele. Mai ai și altele în draft?

Glumesc! Ai fost spontan, și mi-a plăcut. Nu-ți pregăti discursuri, lasă libere cuvintele și gândurile. Să curgă. Fă-mă să zâmbesc :). Dacă-ți reușește, m-ai cucerit.

Tu nu știi? Cuvintele sunt copii mei. Eu trezesc cuvintele dimineața, eu le hrănesc, eu le plimb și tot eu le duc seara la culcare.

Nu știi că eu vorbesc liniștea din interiorul cuvintelor? Eu le așez, eu le combin, le dau viață, ne jucăm și construim povești împreună. Ele există prin mine și eu trăiesc prin ele. Eu le dau un sens. E teritoriul meu. În care te primesc. Hai, încearcă!

Sunt online!... by the way :)

Sent

Capitolul 2

Am încurcat drumul. Mergeam încet de tot și era o liniște ca într-un tablou. Am preferat să oprească muzica; ajunsese să mi se pară o zdrăngăneală banală în comparație cu adâncimea gândurilor mele. Nu a comentat nimic, deși știu că-i plăceau acele melodii puse pe *repeat* de 300 de kilometri încoace, a făcut cum mi-am dorit eu. Cele trei rețele ale telefoanelor mobile erau în afara ariei de acoperire, deci puteam muri amândoi aici fără să știe nimeni unde ne zac trupurile, sau puteam trăi o veșnicie la fel, fără să știe nimeni pe unde hoinărim. Frumusețea acestui peisaj ne tăia respirația, îl admiram împreună, tăcuți și afunțați în gânduri. Am oprit mașina, am coborât și ne-am aprins câte o țigară. Stăteam rezemată cu spatele de mașină și priveam tâmpă acel colț de lume sălbatică.

El și-a inspectat pagubele. Drumul nu era mult circulat, aș putea zice că era chiar pustiu, nici nu cred că era destinat mașinilor, nu întâlnisem nici măcar una de ceva kilometri buni. Era plin de gropi și denivelări. Experiența mea în șofat nu era prea strălucită, așadar n-am putut rata câteva gropi oricât m-am căznit. A făcut mașina ca dracu` de câteva ori, de am zis că se despică în două, ba m-am uitat și în spate să văd dacă n-am pierdut ceva. El a înghițit în sec, eu mi-am cerut scuze, el a spus că oricum n-am cum să le evit pe toate, eu am insistat să treacă el la volan... Una peste alta, i-am zgâriat jantele. Era tare mândru de ele, nu m-a certat, nu s-a plâns prea tare, dar nici bine nu i-a picat, sunt convinsă. Era o mașină nouă, iar el se fălea cu ea, mai cu seamă că nu erau multe pe atunci de genul acela. Iar jantele alea... Vai! Mi-a trântit întruna despre cât de frumoase și deosebite erau... Și că acum nu mai sunt.

— Știi ce? Lasă, mă bucur! Uite așa! Mă bucur că ai

făcut tu asta, când mă vor întreba prietenii mei ce au pățit frumusețile astea de jante, o să îmi amintesc cu drag de tine și o să zic așa: o fată simpatică foc; i-am dat să conducă și uite ce a făcut. Băi, oricât de frumoasă ar fi femeia, să nu-i dați mașina să o conducă!

Săracul, încerca să se consoleze. El a vrut să conduc, nu a fost intenția mea, ba eu chiar am insistat de câteva ori să treacă el înapoi la volan.

— Îmi pare tare rău. Eu ți-am spus că nu sunt strălucită. Tu ai insistat să o fac.

— Nu e problemă. Lasă...

— Sunt prima femeie care a condus mașina asta?

A încuviințat înclinând capul.

— Nu te cred.

— Știu. Nici nu țin să te conving; o să găsești tu motive să nu mă crezi. Hai, lasă, mai bine să coborâm până acolo, să stăm pe malul apei.

Era un braț micuț al Dunării pe care nu se naviga. Câteva bărci erau legate de un podeț care se voia a fi un fel de debarcader, tare dărăpănat de vreme. Apa era, mai degrabă, o baltă acoperită cu nuferi – părea că stă încremenită. De fapt, totul părea încremenit în timp acolo. Din celălalt mal se ridica un munte stâncos, iar undeva, în stânga noastră, două egrete înaintau grațios printre frunzele nufierilor. Nu se auzea decât plescăitul apei când păsările puneau piciorul pe suprafața ei. Ne-am așezat pe acel podeț, unul lângă celălalt și mi-am lăsat capul să se odihnească pe umărul lui. Am rămas un timp așa tăcuți, contemplând liniștea aceea.

El se juca cu mâna în părul meu, iar eu, distrată, mângâiam petelele unui nufăr cu degetele de la picioare. Continua să-mi mângâie șuvițele și, la fiecare atingere, stomacul meu zvâcnea.

Pff, la naiba! Aveam fluturi în stomac oare? Nu! mi-am

alungat rapid gândul. Poate îmi era foame? Nu mâncasem încă nimic. Nu, nu era asta. Atunci? Sete? *Aaahh, la dracu', fi serioasă! Se zbat fluturii de zor în interiorul tău.*

S-a ridicat în picioare, și-a întins oasele și s-a așezat din nou, de data asta cu capul în poala mea.

— Auzi, frumoaso?

— Cu cratimă?

— Fără.

— Aud.

— Ai trăit vreodată un moment pentru care să crezi că ar merita să mori?

M-am gândit.

— Nu... nu cred să fi trăit un astfel de moment, nu-mi amintesc... Dar tu? Ai trăit?

— Țsta ar fi un moment. Aș muri acum, și n-aș avea niciun regret.

Am tăcut. Ce chestie ciudată! Era acolo o adunătură de sentimente și de întâmplări absolut fabuloase. Momentul și clipele ce o precedaseră erau și ele pline de profunzime și mister.

Un regizor de film ar fi dat lovitura vieții lui cu scenariul asta, iar noi vrem să murim. Ce prostie!

Capitolul 3

Luminile nopții îmi captau atenția. Nu vedeam decât strălucirea farurilor din față. Pe buze simțeam gustul sărat al lacrimilor. Atâtea trăiri, atâtea simțiri... Toate pierdute într-un timp atât de scurt și, totuși, atât de lung. Gândeam doar în față, fără să-mi întorc gândul nici măcar în lateral. Copaci impozanți, reclame prost luminate, ceață și întuneric, prea mult întuneric. Am privit înapoi pentru ultima oară. Prin bezna amăgitoare nu reușeam să văd decât faruri și umbre mișcătoare, umbre ce se țineau vii după noi.

— La ce te uiți?

— La nimic.

— Ne-a depășit de mult! Nu l-ai văzut?

— Nu.

— Prin dreapta. A încetinit când ne-a ajuns, s-a uitat chiar și la tine preț de câteva secunde, tu unde erai atunci?

— Nu l-am văzut, am spus, scuturând din cap pentru a-mi întări negația.

— Cum e posibil să nu-l vezi? Erai ocupată să-l plângi sau ce? Nu merită să-l plângi, de fapt nu merită nimic. Nu merită să fi atât de tristă. Auzi? Vorbesc cu tine acum, nu sunt radioul. HELLOOOO... AUZI? NU MERITĂ !

— Aud. Nu trebuie să țipi.

Mda... Nu merita, știam și eu asta, mult mai bine decât știa el, doar că nu-l plângeam pe el, ci pe mine. Și nu aveam chef de polemica asta live acum. Din spatele ecranului calculatorului era altceva. Acolo puteam să-i vorbesc mai lejer și încasam altfel muștrările lui. Acum, parcă îmi trage o palmă peste față, și eu trebuie să țin gura închisă și sentimentele ferecate cu lacăt.

L-am chemat, iar el a venit să mă ia, fără idei preconcepute, fără glume, fără ca inima să își bată joc. Nimeni

nu m-a ajutat. Nici mama, nici tata, nici alți prieteni. Nimeni. Absolut nimeni. L-am chemat fără să aștept nimic în drumul meu spre nebunie. Fără cuvinte, fără dragoste, fără remușcări, fără să îmi mai pese de nimic și de nimeni. Uite așa am ajuns în mașină cu el, iar acum mă lăsam condusă în lume. Și toate astea s-au întâmplat pentru că altcineva nu apreciasse „nimicul” pe care-l aveam de oferit. Mda... Ce ar fi mai fost de făcut acolo? Nimic! Deci... Drum bun!

— Unde mergem? am reușit să întreb după nu știu cât timp de învârtit aiurea prin oraș.

— Păi, cam unde vrei să mergi acum? Ți-e foame?

Am scuturat din cap în semn că nu.

— Vrei să ne mai plimbăm puțin? Să mergem în parc? Coborâm din mașină să iei puțin aer, vrei?

— Pe vremea asta? Ești nebun? Ferească Dumnezeu! Nu, nu vreau, am repetat gestul hotărât de mai devreme.

— Nu? Nici asta nu vrei să înțeleg. Ei, dacă nici asta nu vrei și nu ai nici altă idee, atunci mergem acasă.

— Acasă?

— Da, acasă. La mine. Ce, îți imagineai cumva că te-aș fi dus înapoi la tine?

— Nu. Dar la tine...

— Stai liniștită, nu am de gând să te violez. Sau poate vrei să te duc înapoi, să stai singură acolo? Și poți să mă rogi, că nu te duc. Poate mâine. Ba nici mâine. Te duc poi-mâine. Sau poate nu te mai duc deloc. Cine știe?

Absentă, am aprobat.

— Da, OK... merg la tine acasă.

— Mergi? Mă faci să râd. Ai și altă variantă?

— Am.

— Da, ai? Care ar fi?

Îmi dispăruse orice chef de conversație.

— OK, atunci. Să căutam o benzinărie, altceva nu e deschis la ora asta. Să cumpărăm țigări și o sticlă de vin.

Roșu. Demidulce. Așa îți place, nu?

— O sticlă de vin?

— Da. O sticlă de vin. Vrei două? Sau mai vrei ceva de aici? Zi, că nu mai ieși din casă două zile, te sechestrez acolo până nu mai văd lacrimi pe obraji aiă.

— Nu vreau nimic. Ia doar vinul.

— Bine, vin să fie. Uite cum facem: o golim în delir. Fiecare, un pahar și în fiecare pahar punem câte un gând amar, ce zici? Și le bem, eu pe al tău, tu pe al meu. Și mai punem câte un pahar, și zburăm și visam, ne drogăm.

M-a pufnit râsul printre lacrimi. Combinația dulce-amară.

— Bine... Așa facem..

— Ți-a plăcut, nu? Am auzit asta într-o melodie, am făcut-o și eu pe interesantul acum, să te amuz, îmi strigă în timp ce coborî, trântind portiera în urma lui.

Îmi plăcea ideea. Recunosc ca aș fi vrut să zbor puțin și, poate, să rămân acolo, sus, în înălțimi. Dar acum îmi treceau prin cap o mie de gânduri care se jucau batjocoritor cu mintea mea. Cheia era în contact.

Hm... Cât îmi ia să trec la volan, să fug și, poate, să dispar? Se descurcă el fără mașină.

Dar m-am gândit prea mult, deja venea cu sticla de vin.

Cu fiecare minut petrecut lângă el, realizez că mă îndrept spre nimic. Și nu era prima oară când gândeam asta. O lacrimă rebelă mi-a scăpat, dar mi-am șters-o rapid cu o suviță de păr, sperând ca el să nu observe gestul.

— Iar bocești, fată? Hai, zi repede, de ce bocești acum? Hai... vorbește cu mine, descarcă-te!

— Păi, cum să nu bocesc... Nimeni și nimic nu mă vrea. Tu de ce faci asta pentru mine? Eu nu mai am niciun simț în viață, să știi. Nu mai sunt capabilă să simt nimic. Nici nu cred că voi mai fi vreodată. Am secăt, mă usuc, mă despic. Sunt moartă, zombi, un walking dead, tu nu mă vezi?

— Prostii! Supărarea o trăiești destul de intens. Țta nu-i tot sentiment? Și eu te vreau, cum adică nu te vrea nimeni? Eu sunt nimeni pentru tine? Sau acum? Auzi la ea, nu o vrea nimeni, nu simte nimic... Uite! Pe el îl urăști și eu îți sunt drag. Cred că ești foarte supărată acum, ai motive să fii. Dar nu e așa negru cum zici tu. Ai să vezi, dă-ți șanse, viața e frumoasă. Pot să adaug, lângă mine, dacă vrei.

Pe el nu îl urăsc, nu cunosc pasul ăsta, de la iubire la ură, din nefericire pentru mine. Dar gândul ăsta vreau să-l țin pentru altă dată. Iar tu, da, îmi ești drag... sau cum mi-oi fi, habar n-am, îmi place să fiu cu tine, lângă tine, ce o mai fi și asta... Nu știu.

Am ajuns în apartamentul lui.

Era cald, ordine și mirosea a cafea proaspăt făcută. Nu eram pentru prima oară aici, singură cu el, dar parcă acum era altceva, diferit de alte dăți. Laptopul era deschis și, automat, am întins brațul și am atins mouse-ul. Ecranul se luminează, aducându-mi sub ochi fereastra de YMessenger cu întreaga discuție. Am citit puțin, apoi am abandonat. Acum eram și mai stingheră. Voiam să fumez. Am căutat o scrumieră însă, negăsind niciuna, am gândit că pot să profit de moment și să rămân singură cu mine.

— Mă duc să fumez la bucătărie.

— Fumează aici. Acolo e rece, a fost geamul deschis până acum.

Știam că mă lasă să fumez acolo, m-a lăsat și alte dăți, dar voiam să fug puțin de prezența lui; începuse să mă strângă. În bucătărie, am zărit expresorul de cafea, unde aștepta o cană plină. Am apucat-o cu poftă și am băut jumătate din ea. Lichidul fierbinte mi-a încălzit tot corpul, și am simțit pentru prima dată căldura după 24 de ore de maraton. Cu restul de cafea rămas, m-am îndreptat către fereastră, căutând prin buzunare. Nu aveam țigări, evident. La dracu'! Și mă întrebuse la benzinărie dacă doresc ceva!

Întoarsă înapoi în sufragerie, l-am găsit în fața laptopului. Zâmbind șagalnic, știind că nu am țigări și intuind ce doresc.

— Nu am țigări, iar tu m-ai lăsat să plec dincolo fără să-mi spui.

— Știam, te-am lăsat să pleci, să mă amuz la întoarcerea ta. Să mă rogi frumos să-ți dau și să mă pupi când primești.

— Ce bandit!

— Hai! Merg să fumez și eu...

În viteză, ne-am atins mâinile și m-a trecut acel fior. Uau! Țăla, fiorul ăla pe șira spinării. A simțit și el chimia, pentru că și-a retras mâna aproape imediat, ca și când l-ar fi ars atingerea mea. S-a dat un metru în spate, să fie sigur că nu bate căldura mea până acolo. În momentul ăla, ne-am întâlnit privirile pentru prima dată în acea noapte. Și am zăbovit câteva clipe unul în ochii celuilalt. Ai lui erau frumoși, calzi. Până acum nu-i văzusem. Chiar era chipeș!

Pe dracu'! Nu e un bărbat frumos. Sau nu e genul meu. Ce m-a apucat? E doar prietenul meu.

Am fumat în liniște, încercând să nu mă mai gândesc la nimic.

Era un joc, un joc în doi, în care viața ne amaneta sorții, în care sufletele ne erau scoase la licitație, fără să fim întrebați ce dorim la schimb pe ele sau dacă suntem dispuși să negociem. O licitație la care nu participa nimeni, nu oferea nimeni nimic, doar timpul se plimba batjocoritor printre noi. Un joc în care finalul era dinainte pregătit.

Se făcea dimineață. Oamenii treceau pe stradă cu ochii cârpiți de somn, în drumul lor spre muncă. Majoritatea aveau fețe strâmbe de frig, mâini reci și moarte. Era frig, vânt, iarnă, și era aiurea. Era tare aiurea totul.

Între noi doi se schițau zâmbete retrase, speriate. Multe trăiri într-un timp prea scurt. Mă treceau avalanșe de

dureri, de frisoane. Inima mea ținută în formol, fără bătaie, doar cu suspine până acum, începea să bată iar. Și ce bătea! Mi se făcea cald. Și trupul, și spiritul, îmi spuneau că vor altceva de la mine. Le-am ținut într-o carcasă părăsită, fără speranțe, le-am cărat în locuri triste, le-am arătat numai ochi înlăcrimați, au auzit numai zgomote morbide și țâcănituri de ceasuri stricate. Iar acum ce le ofeream? Priviri fără speranță, atingeri interzise, un om ce nu va fi uitat, o iubire alungată... Gesturi, sentimente și fapte ce vor rămâne neterminate, mii de repercusiuni în timp. O sursă de durere din care noi, inconștienți și beți de pasiune, voiam să extragem plăcere.

Am terminat cea mai lungă țigară din viața mea.

Gata! Nu mai gândesc. Vreau vin, să mă droghez, vreau să adorm cumva, dar întâi vreau să mă spal.

— Aș vrea să fac un duș.

— Și? Știi unde este. Mergi. Prosoapele sunt în dulapul de pe hol.

Am făcut exact cum m-a sfătuit, apoi am mers la baie. În cadă, am simțit cum apa mă dezgheța încetul cu încetul. Stăteam aproape toată sub apă, aveam doar nasul afară.

Îmi analizam căderea, singurătatea, tristețea și amarul. Atât promisem de la omul visurilor mele. Nimic mai mult pentru fata cu lacrimi de cristal, aruncată într-o temniță blestemată, unde eșecul vieții o ataca în fiecare zi și în fiecare noapte.

Și am evadat. Cu el, dar, de fapt, nici nu am fugit, am plecat spunând unde și cu cine, ne-a și văzut, nu i-a păsat... sau poate s-a simțit ușurat știindu-mă protejată.

Am plecat cu el, amicul meu. Dar, dacă mă gândesc mai bine, nici amici nu eram. Cunoștințe, poate... Locuiam la câteva străzi distanță unul de celălalt, ne salutăm când ne întâlneam și cam asta era toată interacțiunea noastră. Știam că mă place, îl simțeam atras de mine, dar nu mă

interesa. Mai târziu, soarta ne-a adus față în față, dar puțin, și într-un context ambiguu. Mult mai târziu, am devenit mai apropiați, prieteni. Mai mult virtuali. El știa totul despre mine, i-am povestit și m-a ascultat. Eu, nimic despre el. Dacă mi-o fi spus ceva, am uitat. Nu știu exact când sau cum am prins încredere în el. Poate că am simțit confortul unei frecvențe comune, sau că am împărțit aceeași sensibilitate de moment. Știam că îi e milă de mine din cauza a ceea ce am trăit, nu știam dacă mă mai place.

Am stat mult sub căldura plăcută a apei, apoi, gândind că lipsa mea îndelungată ar fi putut să-l facă suspicios, am decis să abandonez culcușul confortabil.

Luasem doar un prosop, și am constatat că-mi mai trebuia altul pentru păr.

— Am nevoie de încă un prosop.

Cu o expresie ușurată de „în sfârșit, credeam că nu mai ieși de acolo”, îmi aduse ce i-am cerut. Mi-l întinse prin ușa întredeschisă.

— Am nevoie de haine, i-am strecurat imediat ce am realizat că nu-mi doream să reintru în blugii mei scortșoși. Un trening de-al tău, ceva, ce crezi că-mi vine cât de cât.

Bluza pe care mi-a oferit-o era bună, pantalonul cam larg, dar mergea.

În sufragerie se instalase o atmosferă liniștitoare. Din boxe se auzea difuz ceva muzică slow, lumina era slabă, discretă. Adusesese două pahare pentru vin pe care le așezase pe o tavă, lângă laptop.

Se scuză, spunându-mi că merge să facă un duș și să-și schimbe vestimentația. Mă speria singurătatea. Nu voiam să rămân cu ea. Nu voiam să gândesc. Mă salvă indicându-mi din cap laptopul.

— OK, o să citesc ceva pe aici.

— Fără messenger, te rog!

— Bine. Fără.

Aveam 70 de mesaje în inbox și tot atâtea în spam. Am deschis câteva, dar nu am citit nimic cu atenție. Horoscopul îmi atrase atenția, însă vocea lui se auzi în spatele meu.

— Nu citi tâmpeniile alea. Sunt irelevante, adună câteva trăsături esențiale ale zodiilor, apoi le înfloresc. Atât doar.

M-am speriat și, ca un infractor surprins asupra faptului, am închis laptopul cu iuțeală.

— Lasă muzica, n-o închide. Alege ce vrei tu, dacă aia nu-ți place.

— Nu știu ce. Nu am idee acum. Las-o pe a ta.

Care era, de fapt, a noastră. Păstra un folder cu melodii trimise de noi doi de-a lungul timpului, numit cu inițialele noastre.

Turnă vin în pahare, dar nu mai aveam chef să beau, însă, nedorindu-mi să-l supăr sau să-i stric dispoziția, am înghițit câteva guri. Observă că nu am chef, și îmi luă paharul din mână. Nici urmă să zburăm, să ne drogăm. Gândurile m-au învins și de data asta. Mi-era somn. Mi se închideau ochii; mă simțeam extrem de obosită.

— Unde vrei să dormi, aici sau în dormitor?

— Nu contează. Aici sau dincolo, nu știu dacă pot să dorm acum, vreau să stau întinsă, să-mi odihnesc ochii, mă dor și toate oasele.

— Până te hotărăști unde vrei să dormi mă duc să fumez. Îmi iau și vinul. Vino și tu dacă vrei.

— Eu nu vreau, mulțumesc. Mergi tu.

— De ce? Ți-e teamă că îmi faci pagubă la țigări?

Râse și plecă în bucătărie. Eu am mers la baie și mi-am verificat părul. Era încă ud. L-am aranjat puțin cu degetele, pentru că nu am zărit nici perie, nici pieptăn. În dulapul de sub chiuveță, am găsit o periută de dinți nouă – îmi spusese că are una acolo –, m-am spălat și am revenit în sufragerie. El îmi pregătise deja locul de dormit.

Parcă acum nu-mi mai venea să dorm. Să dorm singură, nici atât. Voiam să rămână cu mine. Uf, ce aiurea! Cum să-i spun asta? Îmi veni o idee copilărească, dar care mă salvă de la a mai deschide gura și a mai adăuga și altceva. În timp ce el mergea la baie, i-am trimis un SMS:

Vreau să mă strângi în brațe. Dar nu ca pe mess.

Convinsă că nu a auzit sunetul telefonului, i-am atras atenția că are un mesaj. Citi, apoi zâmbi. La dracu'! M-am rușinat, apoi, cu obrazii în flăcări, m-am fâstâcit ca o adolescentă inocentă.

— Da? Vrei ? Ne uităm la un film până ne ia somnul, și ne ținem în brațe. Vino aici!

Era bine și așa.

Filmul era un love-story. Nu înțelegeam mare lucru din el, preocupată fiind de starea de bine ce mă cuprinsese în brațele lui.

Nu știu când am început să ne atingem. Întâi mâinile, apoi corpurile, fețele... Când și-a apropiat buzele de ale mele, am pierdut orice fel de contact cu lumea înconjurătoare. Săruta minunat!

Acum înțelegeam de ce umblau atât de multe femei după el, pentru că era extrem de senzual. Nici eu mă saturam. Doar că, Doamne... Ce făceam eu acum? Ce făceam noi aici ?

Perfecțiunea momentului s-a dezintegrat sub influența rațiunii.

Dorindu-mi să fug, am încercat să mă desprind din brațele lui, dar m-a prins și m-a ținut bine. Puternic, dar blând și senzual. Apoi slăbi strânsoarea. Însă nu mai voiam eu să plec. Amețită, am început să-l sărut pe gât, apoi în sus, pe obraji. Mirosea bine, o combinație de mosc și santal, suficient de incitantă încât să mă zăpăcească. Ezitând, tremurând, m-am apropiat de gura lui. L-am sărutat, și eu am simțit că aștepta asta. Și nu voiam să se termine.

Nu! Mi-a rostit numele printre sărutări, de fapt o abreviere a numelui meu pe care o folosea ca formulă de adresare. Mi-a luat fața între palmele lui, mi-a sărutat obraji și fruntea, apoi a șoptit:

— Vino!

S-a ridicat și m-a tras de mână, după el. L-am urmat, tăcută. Am ajuns în patul din dormitor, și nu știu când au zburat hainele de pe noi. Nu știu... Îmi era bine tare. Era cald corpul lui, aproape fierbinte. Și-l simțeam cum tremură. Ne-am sărutat ca nebunii, ne-am atins peste tot, gemând de plăcere.

Apoi se opri, cu buzele pe umărul meu.

— Nu pot! Nu pot să fac asta... Înțelege... E bine... E foarte bine, dar nu pot!

Da, înțelegeam, cum naiba să nu? Chiar mă așteptam la asta, fie din partea lui, fie din partea mea. Chestiune de timp și de luciditate. A venit de la el. Știam perfect ce simte și ce se întâmplă, dar am ales să nu comentez nimic, să nu încarc și mai tare momentul și așa extrem de fragil. Am rămas așa goi, îmbrățișați, privindu-ne, vinovați și temători, conștientizând bagajul pe care urma să-l târâm de acum înainte după noi, fiecare în gara lui, și fiecare către destinația sa.

Nu știu când ne-am îmbrăcat, nici când am adormit. M-am trezit tot în brațele lui. Am deschis ochii și i-am închis la loc, era bine, era ireal de bine. Am dus mâna către umărul unde încă puteam să simt urmele buzelor lui. Erau acolo, lipite de mine. Tatuare pe pielea mea. Și aveam sentimentul că această senzație mă va urmări mult timp de acum înainte.

Capitolul 4

SMS eu: *Știi că acum vreau să vin înapoi!*

SMS el: *Știi că acum și eu vreau să vii înapoi dar... e ora unu, știi ce facem dacă vii aici, da ? Trebuie să dorm, mă trezesc la trei dimineața, mai am două ore de somn. Știi! Știi... :(*

SMS eu: *Știu. Totuși... vreau să vin.*

SMS el: *Încerc să dorm... trebuie să dorm.*

SMS eu: *...mda... Încearcă, nu contează... N.b.*

SMS el: *... n.b.*

Știam că urma să plece în două ore și avea mare nevoie de odihnă, mai ales după tumultul amoros din ultimele zile, știam și ce urma să facem dacă mă întorceam acolo, dar nu m-am putut abține. El urma să plece și nu aveam să-l mai văd pentru foarte multă vreme. Simțeam dorul instalându-se în toată ființa mea și începea deja să-mi pârjolească sufletul. Voiam la el, voiam lângă el, simțeam că locul meu este în acel moment doar în brațele lui, nicăieri în altă parte. Acele brațe îmi deveniseră din străine, ireal de intime. Nu existau pentru mine la momentul ăla decât două lucruri: el și dragostea de care aveam nevoie și care fugise de mine atât de mult timp. Restul lucrurilor, care nu erau deloc puține și nici întâmplătoare, puteau să dispară de tot și nu m-ar fi afectat cu nimic. În momentele acelea nu existam decât eu și el.

Înnebuneam cu fiecare secundă ce se scurgea, dar nici nu mă miram de asta. Credeam că nimic și nimeni, nicio dată, nu va mai putea să-mi miște sufletul împietrit și nici să-mi scoată inima din hăul în care o țineam ascunsă. Și totuși, ceva nu se lega cum trebuie, euforia aceea a dragostei era presărată cu durere și nebulie. Începusem s-o

iau razna, făceam gesturi de care nu m-aș fi simțit în stare înainte. Nici nu mai știam dacă sunt vie sau moartă, dacă sunt trează sau visez, dacă am mâncat sau dacă am dormit, ori unde mi-am parcat mașina acum cinci minute.

Da, mă îndrăgosteam! Ce prostie! Mă îndrăgosteam de un bărbat care urma să plece din viața mea pentru mult timp. Adică, mă îndrăgosteam degeaba, doar așa ca să nu mi mai consider existența banală și liniară și, eventual, să am ce povesti cândva nepoților. Mă îndrăgosteam fără speranță, fără viitor.

Bafta mea! La cât noroc am avut în ultimul timp, tot era bine că nu mă îndrăgosteam de un bărbat care urma să moară. Ceea ce poate, pe termen lung, nu ar fi fost atât de rău, că morții nu mai scriu mesaje de dincolo și nu au nici căsuțe de email. M-aș fi liniștit într-un timp mai scurt, pe când așa, o vom trăgăna mult și bine.

Dacă m-ar vedea și el acum cum stau cu respirația tăiată, imobilă și captivă în gânduri idioate, cu siguranță că m-ar considera nebună.

SMS eu: *Cred că mă îndrăgostesc de tine.*

SMS el: *Mă sperii! Culcă-te! :(*

Adică, de ce-l speriam? Ce am zis atât de grav?

Da, acum chiar că sunt proastă rău. Și cretină, și nebună. La dracu` cu toate astea!

Aveam dreptate acum câteva clipe, mă credea nebună și fugea de mine.

Bine. Atunci, dacă așa stă treaba, o să uit toată nebunia asta cu iubirea noastră și o să-l uit și pe el. O să văd eu cum fac asta. O să uit că sunt o nebună sentimentală și voi pleca undeva unde nimeni să nu mă recunoască, și acolo o să încep o altă viață. O să iau frumos totul de la capăt, o să-mi iau soarta în propriile mâini, o să-mi împachetez

într-o coală de ziar vechi inima asta idioată și o s-o arunc în prima pubelă care îmi iese în cale. Apoi voi suferi iar ca dracu', lucru care nu-mi este deloc străin, dar pe care am învățat să-l controlez. Mai apoi, cu timpul, să îmi revin și să uit că există acest sentiment.

SMS eu: *Vreau să te conduc !*

SMS el: *Ești sigură de asta? plec la 04.00 a.m.*

SMS eu: *Sunt foarte sigură. Sună-mă dimineața.*

SMS el : *Ok. Culcă-te acum și nu mai scrie nimic. Te sun la patru. :)*

Nu mă va suna și nici nu va mai veni. Mi-a răspuns pentru că-mi simte tensiunea și vrea să mă liniștesc, să-i dau pace să doarmă măcar o oră.

Mi-am pus ceasul să sune la ora trei și m-am băgat sub pătură, îmbrăcată cu hainele de peste zi. Miroseam a el, mă dădusem cu parfumul lui când am plecat, voiam să-i pot păstra mirosul în nări și în creier. Hainele îmi miroseau și ele a el, gândul și toată făptura mea miroseau tot a el.

În capul meu, neuronii se jucau ping-pong și păreau a râde batjocoritor de biata mea inimă care se făcuse mică între coaste. Sinapsele îmi erau zdrențe și zgomotul îmi pocnea în urechi cu insistența unui perpetuum mobile. Am transpirat instantaneu, m-a luat amețeala și mi-a venit să vomit. Mi-a bușit sângele pe nas, iar asta m-a speriat teribil. Târându-mă până în hol, m-am lipit de perete. Eram singură și îngrozită. Pe cine să sun la două noaptea? Și dacă sunam? Să-mi facă... ce? Sau ce să spun? Că mi-e rău de dragoste? Că mor? La oricine aș fi sunat, probabil că ar fi chemat ambulanța, însă asta puteam și eu să fac. Pe el în niciun caz nu l-aș fi sunat. Aș fi părut penibilă și deja avea suficiente motive să mă considere așa. Mai rău, ar fi crezut că inventez tâmpenii ca să-l atrag. Nu!

M-am dus în baie și am vomitat tot conținutul stomacului, cuprinsă de niște spasme înfricoșătoare. De câte-va ori, am avut impresia că s-a terminat aerul, că nu mai pot respira și am să mor în genunchi, acolo, lângă closet. Îmi surâdea ideea. Mă și imaginam întinsă pe gresie. Moartă. Încercam să-mi imaginez chipurile celor care aveau să mă găsească. Chipuri triste, îmbărbătându-se reciproc.

M-am ridicat într-un târziu, destul de greu, m-am ținut de pereți și de tot ce mi-a ieșit în cale ca să pot ajunge până la chiuvetă, mi-am spălat sângele de pe față, apoi am cercetat chipul reflectat în oglindă. Nu era al meu. Era spiritul meu, dar era chipul altei femei. Una schimonosită de durere, cu ochii roșii și umflați, cu părul vâlvoi, cu buzele arse și crăpate de atâta plâns.

Femeia pe care o știam eu era puternică și carismatică, un spirit vesel și o apariție care binedispunea pe oricine. Femeia pe care o știam eu nu era aproape niciodată tristă. Unde era ea acum, și cine e stafia asta din oglindă care i-a furat zâmbetul și sufletul?

Ce panaramă! Eram atât de tristă...

Păi, dacă asta însemna să fii îndrăgostit, pe mine nu prea mă încânta, și trebuia să admit că în anatomia cea mai profundă a acestui sentiment exista halucinație și delir, confuzie și pierdere a contactului cu realitatea. Asta mă speria rău de tot. Dragostea, după părerea mea, trebuia să mă facă fericită, nu tristă, dragostea trebuia să mă urce pe culmi, nicidecum să mă arunce pe fundul prăpastiei.

Sub tortura acestui minunat sentiment de frică și imprevizibil, mă întrebam, cum se face că totuși devenim dependenți de iubire?

Uite că am înțeles și de ce-l speriam pe acest bărbat când îi declaram că era posibil să mă fi îndrăgostit de el. Probabil că bietul om a trăit dragostea la fel ca mine, iar acum fuge ca dracu` de toate astea.

La naiba cu toți și cu toate, la naiba cu scrisul și cu vorbitul, cu email-ul și cu mesajul instant, cu telefonul și cu tot. Toate sunt reci, seci, stupide și fără viață în ele, toate te țin captiv într-o amăgire periculoasă.

Se spune că la început a fost cuvântul. Ce înțelept o fi mai spus și tâmpenia asta?

La început a fost emoticonul ăla idiot. Două puncte paranteză, două puncte steluță... două puncte... șapte puncte dracu` să le ia.

Cine o fi inventat și scrisul asta de semne cu fețe strâmbe? Nu e bun de nimic, și e înșelător. La ce bun că nu poți transmite o emoție, o stare, un sentiment? Și uite așa ajungem să ne exprimăm în emoticonurile alea goale și amăgitoare. Eu îți zâmbesc cu două puncte și o paranteză, și tu crezi că m-ai dat pe spate, că m-ai cucerit doar din două semne. Fără urmă de empatie, fără atingere, doar o tentă roz pal de simpatie. Atât.

Nu cred că am dormit nici zece minute. M-am foit fără încetare, am păzit telefonul să nu cumva să sune și eu să nu-l aud. El se culcase, eu nu puteam dormi.

A sunat alarma. Am coborât din pat, mi-am făcut o cafea, mi-am aprins o țigară, o altă țigară. Așteptam să fiu ignorată, și apoi, poate m-aș fi liniștit. Mi-aș fi lins rănille un timp mai lung sau mai scurt, până se cicatrizau, și gata.

Mă gândeam să sun la el, să nu sun, poate mai doarme, să nu-l trezesc, să-l mai las un pic... Mi-am aprins o altă țigară.

Mda, m-a mințit! Nu vine! O să plece acum singur și asta a fost.

End of the story.

Nu știi cât am stat așa, gândind și plutind prin univers. Dar, în timpul ăsta, am realizat că pentru mine mâine deja

trecuse de foarte, foarte mult timp. Măine dispăruse, iar eu eram prinsă bine cu chingi în ziua de ieri.

SMS el: *Sunt aici.* :)

SMS eu: *Vin acum.* :)

Schimbul ăsta de caractere fără viață l-am făcut automat și fără nici un sentiment. M-am ridicat ca un zombi din scaun, am tras haina pe mine, am încuiat ușa și am plecat. Când am urcat în mașină, am mai aruncat o ultimă privire în spate, totul părea că se dărâmă odată cu inima mea.

Am plecat împreună. În mașină am păstrat liniște și am lăsat muzica să ne umple golurile. Din când în când, îmi duceam mâna la nas pentru că aveam impresia că șuvoiul roșu o să mă năpădească din nou, și voiam să scutesc restul pasagerilor de imaginea mea dezagreabilă și bolnăvicioasă.

Mă uitam la el pe furiș să nu cumva să-mi vadă fața schimonosită de durere.

— Ce faci? Mă studiezi?

Mi-a zâmbit ușor ironic. N-am răspuns nimic.

Eram hipnotizată de toate evenimentele din ultima perioadă. Nici el nu a insistat cu iscoditul. Mi-a zâmbit din nou și a întors privirea către șosea, prefăcându-se atent la trafic.

Aveam să aflu mai târziu dacă m-a ucis sau nu povestea asta cu el. Mi-am jurat atunci, în gând, că nu-l voi lăsa niciodată să afle adevăratul freământ din inima mea, că nu o să-i arăt niciodată ce simt cu adevărat pentru el, sau câtă nevoie aș fi avut să fi rămas atunci alături de mine.

Nu putea să rămână, din păcate, și cu asta trebuia să mă consolez de acum înainte. Cu lipsa lui.

Mi-am întors privirea către geamul lateral al mașinii.

Ploua torențial, de parcă urma să se sfârșească omenirea azi și ne amenința apocalipsa. Și ploaia asta parcă spăla lumea de orice formă de sensibilitate ar mai fi deținut.

Priveam către el pe furiș, studiindu-l. Nu apucasem să-l privesc prea mult zilele trecute. Totul s-a întâmplat repede, așa cum se întâmplă unele lucruri în viața asta. Într-o zi sau într-o clipă. Apoi te gândești toată viață ce dracu` a fost chestia aia care ți-a făcut existența zdrențe din doi timpi și trei mișcări, și cât de neînsemnați suntem în fața timpului ăsta care ba se comprimă, ba se dilată, și nici urmă să țină pasul cu noi. Sau noi cu el.

Când voi ajunge acasă, dacă voi mai ajunge vreodată acolo, am să sfarm clepsidra aia blestemată pe care o tot culc, sperând să-i pot fura timpul. Am să o fac bucăți și am să eliberez nisipul ăla captiv din interiorul ei.

Mâna mea stângă atingea mâna lui dreaptă pe schimbătorul de viteze. Inconștienți, afundați în gânduri, ne mângâiam palmele și degetele. Am simțit amândoi tensiunea momentului erotic și, totuși, ceva nu se lega cum trebuie în astfel de cazuri.

Eu eram vinovată, terminată psihic și plină de întrebări. Eu și numai eu...

Interacțiunile noastre păreau sterile. Cu fiecare atingere ne îndepărtăm și mai mult. M-am uitat în urmă, și parcă trăgeam un fir invizibil după mine. Eram toată un ghem de sentimente și contradicții și, cu fiecare kilometru parcurs, mă deșiram în spirale simetrice. Rămâneau pe șosea sentimentele mele, iar mașinile din urmă le zdrobeau cu un zgomot pe care doar eu îl auzeam și care nu voia să înceteze. Rămăsesem doar un fir subțire și putred, un gând, o umbră. O întrebare: Eu ce mă fac acum?

Mi-a atins fața cu mâna și am tresărit.

— Hei... Unde ești cu gândul? Ești foarte palidă. Ți-e rău? La ce te uți în spate?

Avalanșa lui de întrebări, griji și constatări, m-a emoționat. Mi-au dat lacrimile, dar le-am ascuns întorcând privirea către geamul lateral.

— La nimic...

— La nimic?! Și de ce îți muști buzele așa? De ce plângi? De ce taci?

M-a ținut de mână tot timpul până la destinație. Simțea și el probabil că mă destram, și parcă mă ținea de capătul ghemului să nu mă piardă, să poată strânge ființa mea la loc dacă mă deșiram de tot.

La destinație ne-am îmbrățișat rapid, fără prea multe cuvinte, și ne-am sărutat printre gânduri. Ale mele și ale lui. Apoi ne-am întors reciproc spatele și am pornit în direcții opuse, parcă alergând, să nu cumva să ne prindă din urmă emoțiile noastre șchioape.

SMS el: *Să nu mai spui că ești nebună. Nu ești nebună. Mă simt și eu ciudat.*

SMS eu: *Eu sunt nebună...*

SMS el: *Atunci, dacă tu ești, sunt și eu.*

SMS eu: ***Ce e iubirea?***

SMS el: ***Probabil că asta.***

Iubiri care încep și nu se mai termină. Iubiri care se adună, se transformă, se mută dintr-un suflet în altul, dar nu mor. Agonizează, dar nu se duc.